

[Bjørner.]

man går ud i vandrehallen og ser på billedet ved den højtærede formands dør, grottekværnen, hvor Maja siger:

Guld maler vi Frode, vi maler ham lykke,
 Fuldt op af gods på lykkekværnen,
 På guld skal han sidde,
 På dun skal han sove,
 Han skal vågne med gammen:
 Vel er her malet.

Hvordan så med de arbejdere, som har haft beskæftigelse i denne industri? Hvordan med den mand, der gennem 18 år dag ud og dag ind, år ud og år ind har lagt arbejdskraft til? Han har haft beskæftigelse, men hvor meget har han fået ud af det? Skal vi være flotte og sige 100 000 kr. overfor spekulantens 500 000 kr. Man forstår, at gummiindustrien har råd til store, dyre annoncer og henvendelse i den form til folketingsudvalget.

Jeg håber ikke, danske arbejdere lader sig spænde for spekulanternes og monopolisternes vogn. Nu da der bydes os muligheder for at komme af med de kvantitative restriktioner, vil det være ødelæggende for vort land, om vi påberåber os undtagelsesklausulen i Parisoverenskomsten, den såkaldte tåbeparagraf. Vi bør ikke diskriminere ved at holde frigivelsesprocenten for færdigvarer nede. Det gør man i de lister, der er stillet op — det er forresten i modstrid med vareforsyningslovens formålsparagraf, der netop forlanger, at der ved import af færdigvarer skal skabes fornøden konkurrence —, men til en virkelig grundig behandling af frilisterne har der ikke været lejlighed, de muligheder forsvandt i den store sorte forligsgrøde.

Jeg skal efter disse bemærkninger sige et par ord om de to øvrige ændringsforslag, der er stillet fra retsforbundets side. Vi har som ved tidligere lejligheder stillet ændringsforslag til § 1, hvori vi kræver, at overførsel til friliste for indførsel af varer fra bunden liste skal ske ved bekendtgørelse fra ministeren for handel, industri og søfart, og at tilbageførsel fra fri til bunden liste kun kan ske ved lov. Vi lægger meget stor vægt på dette, fordi det ved den overførsel til friliste, der kan finde sted, er vigtigt, at der ikke kommer et unødvendigt tryk på vor handelsbalance.

Den ærede ordfører sagde, at det var alfa og omega, at vi opretholdt vor betalingsbalance. Så er det også nødvendigt, at der hos importørerne af frilistevarer er sikkerhed for, at de kan disponere i dag, kan disponere i morgen og kan disponere om tre uger. Derfor skal de have sikkerhed

for, at de varer, der står på friliste, ikke administrativt kan føres tilbage til bunden liste. Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke har kunnet modtage dette ændringsforslag. Jeg tror, at loven med de betydelige frigivelser, som frilisterne indebærer, er ringere uden denne ændring. Hvis der opstår uro, hvis der opstår diskussion, og man kan tænke sig at føre varer fra friliste tilbage til bunden liste, må man være klar over, at frilisteimportørerne vil tømme deres sparebøsse for at købe varer hjem, så længe mulighed gives, og vi undgår ikke unødvendigt tryk på betalingsbalancen.

Ligeledes har vi stillet et ændringsforslag vedrørende § 3, hvori det jo fastslås, hvilken valutapolitik der skal føres, medens loven løber. Det er et problem ved frigivelsen af eksport- og importhandelen, at prisniveauet i de andre lande ikke altid er udtrykt gennem vedkommende valutaers kurs. Det medfører, som jeg allerede nævnte ved første behandling, en fare for, at den danske eksport under sådanne forhold kan komme på irveje, søge hen til steder, hvor prisen og fortjenesten målt i danske kroner er stor, men hvor valutaen ikke har så stor værdi i samhandelsforholdet med Danmark. Det er dette, vi har ønsket at give udtryk for i dette ændringsforslag, der siger:

„Retningslinierne for den valutapolitik, der skal føres i lovens gyldighedstid, eller så længe konvertibilitetsmuligheder ikke består, fastsættes efter forhandling mellem Danmarks Nationalbank og ministeriet for handel, industri og søfart under det fornødne hensyn til indre og ydre økonomiske tilstande, herunder hensynet til den reale værdi af de enkelte landes valutaer i samhandelsforholdet med Danmark.“

Jeg vil blot til slut sige et ord om den fare, der er ved, at vi her fra lovgivningsmagtens side igennem en beskæftigelsespolitik eller beskyttelsespolitik, som jeg foretrækker at kalde det, trænger ind på forbrugernes ret til selv at bestemme, hvad de skal bruge deres penge til. Det er sådan, at alle, der er forbrugere og efterspørger varer, d. v. s. hele befolkningen, bestemmer, hvilke varer de handlende skal købe fra udlandet og fra danske producenter. Der er ingen købmand, der i det lange løb kan handle på tværs af forbrugernes interesser. Detailhandelen videregiver sine ordrer til grossisten, grossisten videregiver dem til importøren eller fabrikanten; på den måde er det den samlede befolkning, der leder udenrigshandelen og leder produktionen efter det, den selv ønsker. Ethvert indgreb mod denne frie ret for enhver til at handle,